

ಜಗತ್ತನೇ ಮರೆತರು.
 ಆ ಮೇ ಲೆ ,
 ಮಹಡಿಯ ಮೇಲಿನ
 ಎಲ್ಲ ರಾತ್ರಿಗಳು
 ಕಾ ಮಾ ಗ್ರಿಯಿಂದ
 ಧಗಧರಿಸುತ್ತಿದ್ದವು.
 ಮುಂದಿನ ತಿಂಗಳು
 ಅತ್ಯ ಹೊರಗೆ
 ಕೂಡಲ್ಲಿ. ತಾಯಿಗೆ
 ಆಕೆಯ ಹಾವಭಾವ
 ಹಾಗೂ ನಡತೆಯಿಂದ
 ಆಕೆಯ ಮೇಲೆ ಸಂಶಯ
 ಬಂದಿತ್ತು. ಹೆಚ್ಚೆಲ್ಲವೇ ಒಂದೇ
 ಸಮ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡದೆ ಬೆನ್ನು ಹತ್ತಿ
 ಅತ್ಯ ಕೇಳಿದಾಗ ಸತ್ಯ ಸಂಗತಿ
 ಹೊರಗೆ ಬಂದಿತು. ತಾಯಿ ತಲೆಗೆ ಕೈ
 ಹಕ್ಕಿಕೊಂಡು ಕೆಳಗೆ ಕುಸಿದು ಬಿಡ್ಡಳು.
 ದಾದಾ, ಬಾಳಿಗಿದದ ದಿಂಡಿನಿಂದ
 ಮೈಯೆಲ್ಲ ಬಾಪು ಬರುವ ಹಾಗೆ
 ರಥುವಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಾಪಟ್ಟೆ ಹೊಡೆದ. ಅತ್ಯ ಯನ್ನು
 ಹೋಡೆ ಮನೆಗೆ ಕಳಿಸಲಾಯಿತು. ಓವರ್
 ಸೂಲಗ್ಗಿಯನ್ನು ಕರಿಸಲಾಯಿತು. ಯಾವದೇ ಗುಲ್ಲು,
 ಬೊಬ್ಬಾಟಿಲ್ಲದೆ ಅತ್ಯ ಗರ್ಭಪಾತೆ ಮಾಡಿಸಲಾಯಿತು.
 ಮುಂದ ಅನೇಕ ದಿನಗಳ ಕಾಲ ಅತ್ಯ ಅನಾರೋಗ್ಯದಿಂದ
 ಬಳಲುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆ ಹೋಡೆ ಮನೆಯಿಂದ ಆಕೆ ಮರಳಿ ಮನೆಗೆ
 ಬರಲ್ಲಿ.

ಈ ಫಂಟನೆಯಿಂದ ಮನೆಯ ಜನರಿಗೆ ರಥುನ ದ್ವನಿ ಮಾತ್ರ ಹೆಗಡಿನಂತೆ
 ಇದೆ, ಅವನ ದೇಹದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ನ್ನಿನತೆ ಇಲ್ಲ ಎಂಬುದು ತಿಳಿಯಿತು.

ದಾದಾ, ರಥುನನ್ನು ಮುಂಬೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ತನ್ನ ತಮನ್ನನ ಕಡೆಗೆ ಕಳಿಸಿದ. ರಥುನಿನ ದ್ವನಿಯ
 ಉಪಕಾರದ ಕುರಿತು ಆಕಣ ಕ್ಕೆ ವೈದ್ಯರನ್ನು ಸಂಪರ್ಕಿಸಿದ. ರಥುನನ್ನು ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಿದ
 ಡಾಕ್ಟರು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದರು: “ಹುಡುಗರು ಕಿಮೋರ ಅವಕ್ಕೆ ತಲುಪಿದಾಗ, ಹೀಗೆ ದ್ವನಿಯ ಸಮಸ್ಯೆ
 ಉಂಟಾಗುವುದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವೂ ಅಹಜವೂ ಆಗಿದೆ. ಆದರೆ, ಇದನ್ನು ಶರೀರದ ಲೋಪ, ದೋಷ
 ಎಂದು ಎಂದಿಗೂ ತಿಳಿಯಬಾರದು.”

ತಜ್ಞ ವೈದ್ಯರ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಮತ್ತು ಉಪಕಾರದಿಂದ ರಥುನಿನ ದ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಪಾದು ಆಯಿತು.
 ಈಗ ಅದರಲ್ಲಿ ಪುರುಷಕ್ಕೆ ಕಂಡು ಬರಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಮುಂದೆ ಅವನ ಶಿಕ್ಷಣ, ನೌಕರಿ, ಮದುವೆ,
 ಘಾಳ್ಳಿ ಎಲ್ಲವೂ ಮುಂಬೈಯಲ್ಲಿಯೇ ಆದವು.

